

жертва. Отъ извѣстна гледна точка такова разрѣшаване на университетската криза, особено ако то бѣ свободно избрано, а не наложено, е дори за прѣдпочитане отъ едно пълно разрѣшение, което би позволило на университета да продължи стария си летаргически сънъ... Ако нашето прѣдложение не се приемѣше, ние очаквахме и дѣйствително сполучихме: да се разкриятъ — и за най-наивния оптимистъ между обществото и между самитѣ професори — въ всичката си голота и отвратителностъ недостойнитѣ замисли на единъ недостоенъ министеръ и „държавникъ“. Това се постигна напълно.

Когато се получи „отговора“* на това наше прѣдложение, най-отетъпчивитѣ до тоя часъ първи поискаха крайни рѣшения и прѣкратыване еднѣжъ за всѣкога каквито и да било прѣговори съ една властъ, на която липсватъ най-елементарнитѣ понятия за честъ и за достолюбие. Третиятъ Позивъ, оповѣсти на обществото това рѣшение.

II.

Истинскитѣ приятели на нашия университетъ нѣматъ причини да бждатъ недоволни отъ тоя край — прѣкъсване на прѣговоритѣ между старитѣ професори и правителството. Ний дори

* Тоя „отговоръ“ бѣше достоенъ за автора си. Почтенния г-нъ, м-ръ на нар. просвѣщение, заявяваше — както и прѣдричаха по-прѣвидливитѣ измежду насъ — че той не билъ, искалъ само неповръщането на г. Кирова, а искалъ въобще да си запази „свободата“ да не назначи когото намѣри за добръ. Не може да има никакво съмнѣние, че за тая причина сж чужди всѣкакви морални принципи.